

Hier 4 oudere stadsgedichten van de vrije Brugse stadsdichter Marcus Cumberlege, voorgelezen nav. de nacht van de Lappersfortvleermuze www.poeziebos.be

“WOENSDAG : DIT MOET BRUGGE ZIJN!”

SPIELEREI BRUGGE 2002

voor Paul en Pascal

Zonder angst of schaamte deze vroege winterdag
loop ik weldra door de Brugse straten –
De Calvariebergstraat, Calvary Hill Street,
De Rozenhoedkaai, the Quay with a Hatful of Roses,
Waar motorboten aanmeren en giechelende Japaneesjes
instappen;
en, misschien op weg naar het Gotisch stadhuis om
weer te gaan trouwen,
loop ik statig de scherpe visgeur voorbij door het
kamelenoog, waar Vrouwe Justitia haar zwaard verheft,
bij inwoners beter bekend als het steegje van de Blinde Ezel
en in delen van Zuid Engeland als een “tweelinkje” –
en niks te maken met Siamese Tweelingen, Mietje en Maria,
Kat en Francine,
niks te maken met het Belgisch taalprobleem of de
précaire rol van Brussel...

2.

Moet alles op mijn tempo gaan?
Moet het Postkantoor stipt om 9 uur open
om de overvloed aan liefdesbrieven van mijn slapeloze nacht
te kunnen verwerken?
Moeten lelijke slechtgeklede vrouwen met schrille stemmen
uit het stadsbeeld verdwijnen, om plaats te maken
voor fatsoenlijke dames met aardige vormen –
schepsels die opdoemen in mijn fantasie:
Judith, Monica, Blackie, Pat, Georgette
en anderen, mij nu nog onbekend?

Moeten vier bosjes broccoli op die Woensdagmarkt
voor het gemak net honderd frank kosten
(twee en een halve Euro eer dit gedicht verschijnt);
moet er vandaag tijd zijn voor Margrét en Marisa,
een hoop zelfzuchtige plannen en geld op de bank?

3.

Vriendelijk voor eenieder (zoals gewoonlijk)
voor eenieder buiten mijzelf natuurlijk,
met een nieuw gedicht achter de hand
en een ijzige glimlach op het gelaat,
spring ik op mijn **fiets** (mijn stalen ros)
en haast mij naar een partijtje snelschaken
met Jo, mijn vriend, financieel raadsman,
die mij uit deze troep zal helpen....

Op dit ogenblik, in mijn zig-zag tweewieler route
door de eenrichtingswereld van Brugge,
leidt **Namu Amida Butsu** mij in de richting van het Reine Land,
geeft een bedoeling aan mijn ochtend, een betekenis
aan mijn leven, in de vorm van een mooi verhaal.

Er zal natuurlijk karmische pijn zijn vandaag,
de pijn van het heengaan na een toevallige kus,
de pijn van tandpijn, kanker, astma, jeugdpuistjes.
Er zal angst zijn, twijfel, besluiteloosheid, schaamte,
haast en gedrum, op drukbevolkte kruispunten
 waar de zebra strepen zijn weggehaald –
de voetgangers' viervoetige Afrikaanse vrienden
zinloos uit het stadsbeeld weggejaagd door schepenen in Landrovers.
Dijver, Mariastraat, Eiermarkt, Vlamingdam, Zand –

Tegen de lente, (maar ik heb zo mijn twijfels), komt er een gigantische paddestoel,
 een groots operatief concertgebouw, dat zon en maan zal afschermen,
er zullen schoolkinderen ontgoocheld zijn bij afgesprongen afspraakjes,
afgeluisterde telefoontjes van huisvrouwen in psychiatrische instellingen
 aan de rand van de stad,
er zullen e-mails verloren gaan op schaars verwarmde zolders,
gebarsten winkeltassen, gestolen poppen en driewielers;
er zullen radeloze toeristen zijn met zware koffers
achteloos naar verkeerde hotels gestuurd,
Er zullen onnodig lange schoolvakanties zijn, een zware dobber
 voor alleenstaande moeders en vaders
en voor gewone mensen die een brood willen kopen;
ook zwangere vrouwen zullen de zomermaanden een beetje
 aan de lange kant vinden.
Er zullen verkeersagenten zijn die niet eens zien dat er stront
 aan hun schoenen kleeft.
Er zullen geen folk festivals meer doorgaan in de oude stadsschouwburg,
 (al lang omgetoverd in een bus station op een steenworp
 van de bibliotheek).
Ja, a hard rain's gonna fall on my Belgian heimat,
Ook ik zal verdwijnen in depressie, of enige andere vorm
 van teleurgang meemaken,
Want het ontbijt is welhaast voorbij en mijn redelijkheid

wordt weldra op de proef gesteld door de horens van de haiku.

4.

Soms praten mensen met mij over problemen, Bärbel.
Heb ik een probleem, of is het mijn probleem
geen probleem te hebben? Ik pijnig mijn hersenen om er een te vinden.

Geen alcoholprobleem vandaag. Geen alcohol in huis.
Geen alcohol in mijn lithium. Geen problemen met de leidingen.
Het toilet spoelt door. De kranen draaien. De theepotten gieten.
De toaster is nog niet ontploft. De melk is nog niet zuur.
De koffie is heet en drinkbaar.
Oh juist, Ik heb een koffie probleem:
Ik rook niet bij de koffie.
Ik drink niet bij de koffie.
Ik rij niet met mijn voeten.
Ik pedaleer niet met mijn handen.
Misschien kreeg ik van mijn moeder een melk probleem mee.
Misschien ben ik geboren met 2.4 in mijn bloed
en een sigaret in mijn mond.

Heb ik de verkeerde huidskleur
(en ik heb het niet over levercirrose)?
Staat mijn Venus, planeet van kunst en schoonheid,
in het verkeerde teken van de dierenriem?
Ben ik benadeeld door mijn retrograde Mercurius?
Is mijn mooie Indische dochter een probleem
nu zij zover weg woont daar ten zuiden van Parijs?
Is mijn familiaal leven daardoor ernstig in de war?
Zou een normale Belg zo een toestand dulden?
Ben ik een hopeloos probleem voor mijn vrienden en vijanden?
Zo ja, dan moet ik dat vervelend probleem aanpakken!

5.

Het is ongelooflijk rustig
hier buiten in onze kleine stadstuin
deze lange laatste Februari middag.
Dankzij Karel kwam ik hier
zitten ademen in Maria's oase.
De grijze en witte wolken daarboven
brengen geen noemenswaardige regen of sneeuw
maar de heldere klokken van de beiaard
kan je op woensdagmiddag in de verte horen

met hun wonderbaarlijke “water-music”.

Zelfs de mannetjesmerel spitst een oor.
Zelfs ik, met mijn blauw notaboek op mijn knie,
ben verrukt bij die metalen deuntjes.
Het vrouwtje – een bezig bruin vogelwifje –
Maakt haar eigen geluid, blaadjes omkerend,
of naar mij gekeerd, (de Meester!)
en een geduldige blik in haar oog,
vertelt mij dat er voedselschaarste is.
De planten doen niets nog, maar twee duiven,
op zoek naar een liefdesnestje,
houden mijn vogelhuisje in het oog.
Komt er nu een oorlog onder de vogels?

6.

Wat doe ik hier in Brugge? De vraag werd mij al gesteld
in de jaren zeventig, in iedere kroeg waar ik binnenkwam. Mijn baard
is er af sindsdien, mijn Nederlands werd beter,
ik verscheen op het verhoog, nam vaak de trein naar Gent,
naar lezingen in Amsterdam, stond op podia
met Vinkenoog, verscheen op trouwpartijen en begrafenissen,
van familie en vrienden, was in het ziekenhuis,
poetste mijn act een beetje op, betaalde voor mijn drinkwater
en voor het ophalen van mijn huisvuil. Wandelde. Leerde
de naam van elke straat in de stad. Kuste niet teveel
getrouwde vrouwen op de lippen. Versierde er een paar.
Had vrienden te over, zeker ogenblik kon ik wel een hotel beginnen.
Mensen uit Japan. Vrienden uit Engeland. Kerels uit Griekenland.
Ik moet zowat twintigduizend postkaarten verstuurd hebben, meestal
van Oxfam, waar ik mijn koffie koop, om Cuba te steunen.
Waarom Brugge? Waarom niet Buenos Aires met zijn teatime tango?
Waarom niet het goeie ouwe Londen met zijn bruisend licht?
Waarom niet de Peruviaanse jungle of de hoogvlakten van de Andes?

7.

Wij kunnen er zo ongeveer zeker van zijn dat wij mens zijn,
maar WIE ZIJN WIJ? WAAR KOMEN WIJ VANDAAN? WAAR GAAN WIJ
NAARTOE?

Dag, Gauguin, ik hoop dat die lieflijke dames uit Tahiti
je toch wat slaap gunden vannacht. Maar vertel eens,
wat brengt je op dit eiland met je baard en je schilderwerk?

Bonsoir Baudelaire, bonsoir Lautrec,
que désirez-vous boire, sinon de l'absinthe,
parmi les filles jacassées dans les couloirs
lorsque les couteaux du Madagascar s'égarèrent
et Madame se poudre le nez dans un miroir
dans la rue de l'Ancien abreuvoir.

8.

Kortrijk, West-Vlaanderen, een stad, door de geschiedenis gedumpt
aan de verkeerde kant van de Franse grens: een nacht lang treinen
vanuit Parijs, honderd jaar na Rimbaud,
zeventien gebroken huwelijken – allen brunettes –
uitgestrooid over een lint van lege wijnflessen langsheen Noord-Frankrijk.

Schild of Vriend? Een of andere Vlaming leerde mij het uit te spreken.
Breidel of De Coninck? Boudewijn of Fabiola?
Noordzandstraat of Zuidzandstraat? Met of zonder gas?
Bingo – Bango – Bongo, ik wil niet weg uit Congo
I don't wanna go. No, no, no! No **dop**, no dole
to fill the hole in my soul.

9.

“Vlaanderen verwacht dat iedereen zijn plicht doet”
(Zijn zij in de grond niet allen goede degelijke Engelsen).
Hoe kwam ik, met twee witte pluimen op mijn hoed,
terecht in een batterij dragonders in het oude Oudenaarde,
middenin Wellington's oorlog? Wat deed **hij** in dat
godvergeten gat? Aan wiens kant stond **hij**
in 's hemelsnaam? Welk imperium stond daar op het spel?

En Charles, en de kleine tiener Henry, Hertog van Gloucester
(sorry ik kan zijn titel niet uitspreken
in zeventiende eeuws Latijn), allebei buitengetrapt
uit Blighty door de woedende Oliver Cromwell en zijn mannen,
om een beetje plezier en vriendschap te vinden in het hart van Brugge,
hun kleine zilveren pijlen afvurend in de lucht en feesten in Sebastiaansgilde op
maandagavonden, geen vrouwenrechten.

Waarom kwam jij dan naar Brugge?

Voor welke prijzen, awards, trofeeën, voor welke praal en pracht, motieven, redenen,
voor welke toekomst, hiernamaals, doel, einde, onderscheiding, voor welke hemelse
beloning, geboorte in het Reine Land, voor welk mystiek huwelijk, vriendschap,
gezelschap, wetenschap, broederschap, voor welke dwanggedachte, voor welk
onverzadigbaar verlangen, voor welke geliefde, welke liefde?

MARCUS CUMBERLEGE (Vertaling Piet Balfoort)

22 A

MENSEN

Mensen zijn mijn voorkeursdrug,
Diepe rust van hart en zinnen.
Mag ik thans mijn stem verheffen,
Laat de ontroering nu beginnen.

Zürich is een rijke stad,
Ook mijn dokter is welvarend.
Brugge is oud en zo lieflijk,
Volgestouwd, helaas, met kitsch.

Weg met geweld, oorlog, haat,
Up with people, hemelwaarts.
Zijn wij niet vaak cijferaars,
Altijd maar van : Ik, Ik, Ik?!

MARCUS CUMBERLEGE

28 A

VIER HANDEN

Misschien moeten wij wel vragen
Aan boom of drijvende wolk
Of de vogels gelukkig zijn
In hun wonderlijk gezang.

Misschien zullen wij nooit weten
Of onze woorden zin hebben
Voor wie nog niet geboren zijn,
Of voor de wind en bloemen.

Kan een gedicht een antwoord geven
Even intiem als een kus?
Misschien moeten wij wel vragen
Aan boom of drijvende wolk.

Met Bärbel Riswick

MARCUS CUMBERLEGE

KENZO EST PARTI

Mon chien n'est pas mort.
Il vivra toujours dans ma mémoire.
Il renaîtra en Abyssinie,
Au Maroc, ou en Côte d'Ivoire.

En descendant l'escalier ce matin
J'ai senti son odeur,
Comme si il était toujours là.
J'ai frissonné. J'ai eu peur.

Ah, mon chien, tu étais beau,
Le plus beau chien de la ville.
Tu avais un très doux caractère,
Tu étais gentil et tranquille.

Le monde est plein de petits chiens,
Mais nul ne ressemble à toi.
Tes pattes ont griffé dans mon coeur.
Des pitbulls anglais tu fus le roi.

Marcus Cumberlege,
Poète Lauréat de Bruges,

Pour Zina, Rida et Mo-Mo,
29 août 2015.

Marcus Cumberlege, vrije stadsdichter **Brugge / BRUGES** FREE CITY POET
www.marcuscumberlege.com powered by www.poeziebos.be
www.brugseboekhandel.be www.dereyghere.be Poet Laureate of Bruges

MEER MUZES ? <http://www.poeziebos.be/VrijeStadsdichterBrugge.aspx>

<http://petertheunynck.wordpress.com/2014/03/27/interview-met-lies-van-gasse/>
<http://petertheunynck.wordpress.com/stadsgedichten-voor-brugge/>
<http://www.poeziebos.be/Home/StadsgedichtenvoorBrugge.aspx> (gedichten lies)
www.kantenstad.blogspot.be <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php>

Van zonsopgang tot zonsondergang www.natuurenbos.be/lappersfortbos
<http://www.uitinwestvlaanderen.be/10235/het-hugo-clauspad-voor-poetische-wandelaars> dagelijks wandelen op rust- en stilteplek waar de muzes wonen & ademruimte schenken www.poeziebos.be

Muzes nachtzoen met Ton <http://www.youtube.com/watch?v=9kVx0K7yK14>
(de mensen horen haar in dezelfde tuin) **HOMINES EAM AUDIUNT IN EODEM HORTO**
Slotwandeling in het Lappersfortbos met Marcus op **zondag 31 januari 2016** (L -bos 14u30) (verzamelen ANB-bord kanaalhoek Ten Briele)